

EMIL LANDGREEN

SPILLET

MYTER
FRA
MØRKET

2

GRATIS LÆSEPRØVE

SPILLET

Lui opdager tilfældigt et mystisk headset, som hans forsvundne far har udviklet. Sammen med vennerne, Oscar og Sara, beslutter han sig for at teste det og en helt ny form for gaming, "Simulation Reality", som viser sig at være det vildeste, de nogensinde har prøvet! Men efter SPILLET er virkeligheden ikke helt den samme – og noget uhyggeligt er lige i hælene på dem ...

MYTER FRA MØRKET

er gemte og glemte fortællinger
fra den verden, som du ellers syntes,
du kendte så godt ...

MYTER
FRA
MØRKET

2

Forlaget Bolden

KÆLDEREN

Næste morgen blev Lui igen vækket tidligt af telefonen. Denne gang var det et opkald. Han fik brillerne på og så på skærmen. Det var et langt nummer, han ikke kendte. Fra udlandet, så det ud til.

Han svarede tøvende. ”Hallo?”

Der lød en knitrende, susende lyd i den anden ende. Men ingen svarede. Lui ventede et øjeblik og lagde på. Weird.

Det var nok et af de der scams, hvor nogen tilbød at hjælpe med sikkerheden på ens computer, tænkte han. Han havde læst om folk, der havde fået trukket mange tusinde kroner på deres konto, bare fordi de havde besvaret opkaldet. Han blokerede nummeret og googlede landekoden 00999 ... Det fandtes ikke? I det samme kom mor ind.

”Godmorgen, Lui,” sagde hun, ”så er der morgenmad!”

Mor var i strålende humør. Hun gik rundt og nynnede, mens hun diskede op med forskellige lækkerier. Hun havde lavet havregrød med smørklat og kanelsukker og te med honning. Der var mandler og rosiner, banan og varme croissanter fra dåse (der ikke var bagt helt færdige).

Da Grethe bankede på tre gange, blev mor ikke engang forskrækket, men gik selv ud og lukkede hende ind.

”Godmorgen, Alice,” kunne han høre Grethe sige. ”Hvordan har vi det så ...?”

”Fint, tak,” afbrød mor. ”Vil du være sød at tage soveværelset først?”

Grethe lød overrasket. ”Jeg plejer jo altid at tage køkkenet først ...” Alligevel tog hun rengøringsmidlerne med ind i soveværelset.

”Så har vi da fred så længe,” hviskede mor og blinkede til Lui.

Han grinede og blinkede tilbage. ”Du lader til at have det bedre i dag?” sagde han og kiggede på hende over den dampende kop te.

”Jeg har det faktisk rigtig godt. Måske virker de nye piller alligevel,” sagde hun og smilede til ham.

Da Lui havde drukket sin te, spurgte han: ”Mor ... hvor er nøglen til kælderen?”

”Den ligger ...” der var en lille pause, ”oh ...” Hun vendte sig om, og Lui kunne se, at hun så forvirret ud.

”Det er okay, mor, jeg finder den selv!” Mor nikkede, tydeligvis lettet.

Lui gik ud i gangen og kiggede i den lille kommode. I øverste skuffe lå gamle nøgler og cykellygter og den slags. Lui trak skuffen helt ud og satte den på gulvet. Efter at have rodet lidt rundt fandt han en nøgle i en grøn nylonsnor med et plastikskilt. ’Kælder’, stod der med sort tusch. På selve nøglen stod nummeret DZ-26. Han puttede den i lommen og hældte hele skuffens indhold ud på gulvet for at se, om der var en nøgle magen til, men med nummeret DZ-105. Det var der ikke. Han lagde tingene tilbage og satte skuffen på plads. Han så på mor, der stod og vaskede op. Hun så glad ud. Han havde lyst til at spørge hende, om hun vidste noget om nøglen, men sandsynligheden for, at hun vidste noget, var meget lille, og chancen for at hun ville blive ked af det meget stor, så han droppede det.

Da han var kommet i tøjet, stak han hovedet ud i køkkenet. ”Vi ses, mor,” sagde han og vinkede til hende.

Hun vinkede igen og luftkyskede ham. I det samme tog hun forklædet af. Hun havde taget sine underbukser på uden på bukserne. Lui pegede spørgende på det.

Hun kiggede ned ad sig selv og så uforstående op på ham. ”Hvad er der, skat?”

”Øh ... ” sagde han. ”Hvorfor har du taget ... det er lige meget. Vi ses,” sagde han og gik.

I elevatoren hang Luis finger et øjeblik ud for den store hvide knap med det sorte K. Så trykkede han, og elevatoren begyndte skramlende sin nedstigning. Den kørte forbi stueetagen og stoppede i kælderen med et langt, hydraulisk suk. Dørene åbnede ud til den mørke kældergang. På væggen over for elevatoren sad den store kontakt, der tændte lyset i kælderen. Det var en af den slags kontakter, der havde en lille rød diode i, så man kunne finde den i mørket. Desværre var det også en af den slags, der selv slukkede efter alt for kort tid.

Han trak vejret dybt ind, talte til tre og trådte så ud i den mørke gang og trykkede den store kontakt ind. Hvide neonrør kom blinkende til live og oplyste kældergangens lange rækker af grå metaldøre. Der lugtede af støv og varme rør. En af lamperne længere nede blev ved med at

blinke. Han trykkede den ind en ekstra gang og gik med hurtige skridt ned ad gangen. Han passerede deres egen kælderdør, nummer DZ-26, og fortsatte videre, forbi nummer 60 og 70 og 80 og ...

”Okay, hvor typisk er det,” mumlede han for sig selv og stoppede op. Den blinkende loftslampe hang lige ud for nummer DZ-105. Han tændte for telefonens lommelygte og nærmede sig med langsomme skridt. Han fandt billedet på telefonen frem. Jep, det var den samme dør! Samme rustpletter, samme nummer, samme ... han zoomede ind ... cigaretpakke ...? Kunne det virkelig passe? Han så ned på gulvet, og ganske rigtigt. Den samme sammenkrøllede cigaretpakke lå på gulvet foran døren. Nøjagtig som på billedet. Det løb ham koldt ned ad ryggen.

Billedet måtte altså være taget for nylig. Måske var det i virkeligheden verdens dårligste idé at gå herved, tænkte han nervøst og så sig til begge sider. Kælderen så ud til at være tom. Han undersøgte låsen. Det var en kodelås med tre tal. Alle tallene stod på 0. Han drejede den. En lille, rød plastikstrimmel med to hvide bogstaver printet på. J.N.

Han følte et sug i maven og slap låsen, så den faldt tilbage og ramte døren med en høj, metallisk lyd, der forplantede sig ned gennem den lange gang.

J.N. – Jack Nozick. Det var hans fars initialer. Nu var han ikke i tvivl længere. Denne dør havde helt sikkert noget med hans far at gøre! Så lød der et lille klik, og lyset forsvandt. Lui stod frosset i mørket og følte den isnende frygt samle sig i maven. Han holdt telefonens lygte frem for sig og gik med stive skridt ned ad gangen, mod den røde diode, mens han talte inde i hovedet. Da han fik tændt lyset, lænede han sig op ad kælderens kolde betonvæg. Hvorfor havde hans far haft et ekstra kælderrum? Han rystede på hovedet. Måske var det bare helt banalt ... måske havde de bare haft alt for mange ting eller møbler, som der ikke havde været plads til i deres ene kælderrum, og så havde de fået et ekstra.

Han trykkede kontakten ind igen og gik tilbage til deres eget kælderrum og låste det op med nøglen. Det var ikke engang halvt fyldt. Det var altså ikke, fordi de havde manglet plads.

Der stod nogle af Luis gamle møbler. En børneseng, en reol og den gamle hyggelige, brune lænestol. Han havde leget så meget i den stol, at stoffet var slidt helt tyndt på armlænene. Den havde været alt fra sørøverskib til rumskib. Der var også en masse andet rod, han ikke kunne huske, og nogle kasser. Han åbnede den øverste

flyttekasse og lyste ned i den. Den var fyldt med stof og et par hvide skjorter. Han satte den ned på gulvet og kiggede i den næste. Den var proppet med gamle computermagasiner med navne som 'Privat Computer', 'Amiga Interface' og 'TAST!'. Han tog et par stykker op og bladrede i dem. De lugtede støvet. I nogle af dem var der klippet artikler ud.

Luis far havde været programmør, og Lui kunne huske, hvordan han som lille havde siddet på skødet af sin far, mens han kodede. Engang havde de kodet et spil sammen. Altså det var egentlig hans far, der havde kodet, men Lui havde fået lov til at være med. Det hed 'Luiverset' og var designet ligesom et retrospil fra 80'erne, hvor man skulle bevæge sin figur gennem nogle gange og undgå at blive spist af monsteret. Han trak på smilebåndet, da han kom til at tænke på det. Deres monster havde de kaldt 'Mormonsteret' for at drille mor. Man skulle nå gennem labyrinten, gennem forskellige rum og ind til midten af labyrinten før Mormonsteret. Derinde i midten var 'Metapyramiden' i et kæmpestort rum. Det var faktisk to pyramider oven på hinanden. Den ene var vendt på hovedet, så to pyramidespidser mødtes i midten af rummet. Når man nåede den lysende kugle

imellem de to spidser, havde man vundet spillet. Det sværeste var at nå op mellem spidserne, før monstret fik fat i én. I starten havde det været helt umuligt, men efterhånden var Lui blevet så god til det, at han bankede sin far næsten hver gang. Han havde selvfølgelig dengang vist spillet til nogle venner, og ingen af dem havde kunnet klare den sidste bane.

”Det er, fordi spillet er kodet specielt til os, Lui,” havde hans far sagt. ”Vi er en del af koden!”

Lui havde elsket det. Til sidst var far dog blevet så grebet af programmeringen af spillet, at Lui havde mistet interessen. Far var blevet besat af idéen om, at spillet skulle kunne udvikle sig selv ved hjælp af AI, altså kunstig intelligens, og selv lave nye baner. Det blev selvfølgelig aldrig færdigt.

Lui rodede videre i kassen. Der lå også en samling gamle DVD'er. Lui kunne huske de fleste af dem.

Hvor andre børn havde set Toy Story og Shrek, havde Lui set gamle science fiction-film sammen med far. Star Wars, Blade Runner, Brazil ... Flash Gordon og Tron ... og Solaris ... Lui kunne dem alle udenad og havde prøvet at vise dem til Oscar. De havde begge grinnet over de dårlige special effects. Og selvom Oscar havde sagt, at han godt

kunne lide dem, havde han vist mest sagt det for at være sød.

Lui havde aldrig helt forstået, præcis hvad hans far arbejdede med. Eller hvor. Det var vist noget med IT inden for det offentlige.

I den nederste kasse var der flere magasiner. Flere, nyere computer- og programmeringsblade, et gammelt krøllejern, et pokerspil og en sort computertaske. Den var lavet af kunstlæder med skumgummi indeni. Der var ikke nogen computer i, og han skulle til at lægge den tilbage, da han mærkede noget fladt og hårdt under overfladen. Han lyste ned i tasken og fik øje på en revne i skumgummiet i den ene side. Han stak fingrene ind og fik fat i noget. Det var en mappe af pap. Sådan en med elastikker rundt om hjørnerne.

Han skulle til at åbne den, da telefonen ringede. Han blev så forskrækket, at han tabte både mappe og telefon, som røg hen ad gulvet. Han samlede telefonen op og bandede, da han så de mange tynde streger i det knuste glas. "Fuck!" råbte han. Telefonen blev ved med at ringe. Det var det samme mærkelige nummer som før. Hvad fanden sker der? tænkte han og trykkede på den grønne svarknap. Hvis der var noget, han var i humør til nu, så

var det at svine en eller anden udenlandsk scam-idiot til.

”Hello?” råbte han. Uden at vide om personen i den anden ende overhovedet snakkede engelsk.

Det var en digitalt forvrænget stemme. Det lød, som om vedkommende råbte, men var meget langt væk, og ordene var uforståelige.

“Xzzzt.... Grbz. Du ... Zzzx. Ko-kooode ...n..zzt... billedxrt...”

”Hallo?” råbte Lui arrigt. ”Hvad for en kode? JEG FORSTÅR IKKE, HVAD DU SIGER!” Hans stemme gav ekko gennem kældergangen. ”STOP MED AT RINGE TIL DET HER NUMMER!” råbte han.

” ... kkkzz ... er!”

Lui lagde på og blokerede nummeret. Igen.

I det samme slukkede kontakten i gangen. ”Seriest,” sukkede Lui, men lige nu var han for rasende til at blive bange. Han samlede mappen op og gik med resolute skridt ud og trykkede på knappen igen. Da han havde låst kælderdøren efter sig, tog han elevatoren op. Det føltes godt at træde ud i den skarpe morgenluft. Han stod et øjeblik og nød det. Og kom så i tanker om, at han vist egentlig skulle have været i skole for lang tid siden.